

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ปล่อยตามมันแล้วไปใหญ่

ก่อนจึงหัน

พวกข้างในที่ทางวัดนี้จัดอาหารไปให้ จัดให้สม่ำเสมอหรือไม่ละ ทางนี้จัดแทบล้มแทบตายเพื่อความสม่ำเสมอ แล้วเข้าไปข้างในแล้วเป็นอย่างไรบ้าง ธรรมกับกิเลสต่างกันนะ ธรรมไปด้วยความเสมอ กิเลสนี้แย่งโน้นแย่งนี้ กิเลสมีอยู่ทุกแห่งมันหนาแน่นมาก ธรรมท่านจัดให้เสมอภาคๆ เรียกว่าธรรม กิเลสนี้มีแต่พุงเราเต็มแล้ว เรียกว่าเสมอภาค เสมอภาคนี้พุงเราพุงเดียวพอ กิเลสเป็นอย่างนั้น เวลานี้โลกถึงได้ร้อนมากทีเดียว คือโลกไม่ได้มองดูธรรมเลย มองดูตั้งแต่กิเลส ดันตามกิเลส ไปที่ไหนหาความสุขความสบายจะซุกหัวนอนก็ไม่ได้ โลกกว้างแสนกว้าง มันเป็นเพราะอะไร

ก็ว่ามนุษย์เราเป็นผู้ฉลาด แต่ครั้นแล้วทำไมไฟนไฟจึงมากองเผาอยู่ที่มนุษย์นี้ ทั้งนั้นถ้ามันไม่โง่เสียจนเกินไป ให้กิเลสจูงจุมุกๆ คำว่าธรรมๆ มันไม่ฟังเลย มันจะฟังแต่เสียงกิเลสตัณหา นั่นละ เสียงธรรมมันไม่ฟัง ถ้าลงธรรมได้หมดไปในสถานที่ใด นั่นละทุกข์เพิ่มขึ้นๆ ทั้งนั้นละ

ท่านทั้งหลายมาศึกษาอบรมกับวัดดูให้ดี อย่าสักแต่มาอยู่มากินมาหลับมานอนเฉยๆ ใช้ไม่ได้นะ มันหนักหัวอกเรา วันหนึ่งๆ ออกจะแตก ไปสอดนุ่นสอดนี้แทรกนุ่นแทรกนี้เพื่อความเป็นธรรม ไปที่ไหนถ้ากิเลสมีอยู่ที่ไหนไม่ได้เป็นธรรมแหละ สะดุดหูสะดุดตาสะดุดใจไปเรื่อย ๆ ดูให้ดีทุกอย่าง กางหัวใจตนเองกับเพื่อนฝูงให้เสมอกัน ปากท้องตัวเองกับปากท้องเพื่อนฝูงให้เสมอกัน นั่นเรียกว่าธรรม ควรได้กินก็กิน ไม่ได้กิน มันจะอดตายเพราะความเป็นธรรม ขอให้เห็นเสียที ให้วางนั้นนะ

สอนเจ้าของต้องสอนเด็ดบ้างซิ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ถึงพระท่านเตรียมครองผ้าจะไปบิณฑบาต ท่านอยู่ในป่าในเขาในครั้งพุทธกาล ท่านมีตำราบอกไว้ บอกไว้เพื่อใครถ้าไม่ใช่เพื่อพวกเรา นี่ ครองผ้าจะไปบิณฑบาต จิตมันแยบขึ้นมา เอ้อ วันนี้ประชาชนเขาจะได้อาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเรานา วางั้นนะ ทางธรรมขึ้นทันทีเลย นี่ยังไม่ถึงไหนมันไปหากินก่อนแล้ว หากอบทาโกยก่อนแล้ว ไม่ไปวันนี้ เอ้า ถ้าเก่งให้ไปหากินเอง ท่านไม่ไป ไม่ไปเลย

นี่ในตำรา เห็นไหมท่านตัดท่าน พอครองผ้าทางนี้กิเลสมันไปป่วนเปื้อนอยู่ตามหม้อข้าวหม้อแกงของประชาชน วันนี้ประชาชนเขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเราบ้างนา เท่านั้นละธรรมขึ้นรับกันเลย นี่ยังไม่ถึงไหนมันไปหากินก่อนแล้ว ถ้าเก่ง เอ้าไป ท่านวางั้น บอกตัวเก่งๆ ให้ไปหา เราไม่ไปวันนี้ วันนั้นอดแหละ เอ้า

วันหลังถ้ามันเป็นอีกจะเอาอีก ท่านบอกกัน วันหลังหมอบเลยกลัวจะไม่ได้สะแตก
 เข้าใจไหม มันเลยหมอบเลยวันนั้น คำว่าสะแตกเป็นคำหยาบหรือ น้ำหนัก เข้าใจไหม
 น้ำหนักของธรรม ธรรมไม่ได้คิดละเรื่องว่าสะอาดหรือไม่สะอาดอะไร เอน้ำหนักแกสิ่ง
 ที่สกปรกโสมมทั้งหลายให้ทันกัน ธรรมท่านเป็นอย่างนั้น

กิเลสมันรักมันสงวนตัว อะไรๆ ก็ให้สวยงามหมดถ้าเป็นเรื่องของกิเลส เป็น
 กองมูตรกองคูมมาก็สวยงามถ้าเป็นเรื่องของกิเลส ไปพูดอย่างอื่นไม่ได้นะ ต้องบอกว่า
 นี่กองเงินกองทอง ทั้งๆ ที่เป็นกองมูตรกองคูนั้นแหละ กิเลสให้ว่าอย่างนั้น พวกกันจำ
 นะ นักภาวนาต้องเป็นนักสังเกต เอาธรรมสอดๆ อย่าเอากิเลสออก ถ้ากิเลสออกแหลก
 หมดใช้ไม่ได้เลย

ตั้งที่ว่าตะกี้ พระท่านครองผ้าจะไปบิณฑบาต กิเลสมันออกเฟ้นพ่านแล้ว ว่า
 วันนี้ประชาชนจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรให้เราบ้างนา เท่านั้นละ ทาง
 ธรรมขึ้นรับกันเลย นี่ยังไม่ถึงไหนพอครองผ้าเท่านั้นมันไปหากวันเอาก่อนแล้ว ถ้าเก่ง
 ไป ท่านบอกท่านไม่ไปวันนี้ ถ้าเก่งไปหากินเองท่านว่า วันนั้นเลยไม่ได้สะแตกกิเลสท่าน
 ไม่พาไป วันหลังเอาอีก ท่านบอกไว้ในตำราณะ เอ้า กิเลสตัวไหนมันเก่งออก มันจะควร
 ตายเพราะพืดกับกิเลสให้รู้ ท่านว่างั้น ถ้ายังเป็นอย่างนี้อีกท่านจะไม่กิน เอาตายถึงกัน
 เลย ท่านว่างั้น นั่นเห็นไหมท่านฝึก ท่านตัดกิเลส ถ้ากิเลสยังเก่งอยู่จะไม่กินๆ เอ้า
 ตายก็ตาย เห็นไหมละ กิเลสมันก็เลยหมอบ ท่านก็เลยพาหากินตามหลักตามเกณฑ์
 ตามอรรถตามธรรม ไม่ได้หากินแบบกิเลสนะ ให้พากันจำเอา

นี่ละธรรมท่านนำมาสอนโลก ท่านเขียนไว้ทำไม ในตำรา มี อันนี้เราได้สะดุดใจ
 เราได้อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า เออ ท่านตัดท่านท่านตัดอย่างนี้ ท่านบอกว่าถ้ามันยังเป็นอย่าง
 นี้อีกจะไม่พากินๆ จนกระทั่งตายด้วยกัน ท่านว่านะ เอา ตายตายเลย ธรรมท่านไม่ยอม
 อ่อน เอา กิเลสมันจะเก่งขนาดไหนให้เก่งไป จะไม่พามันกิน ท่านว่า มันก็หมอบสะ
 กิเลส มันกลัวจะไม่ได้สะแตก เข้าใจไหม จำเอานะ สะแตกแปลว่าอะไร แปลว่าแตก

เราไม่มีอะไรกับใคร มีแต่ธรรมล้วนๆ ออก ใครจะว่าหยาบว่าโลนอะไรไม่สนใจ
 อันใดที่จะเป็นประโยชน์แก่โลก เป็นคติตัวอย่างอันดีงามหนักเบาเล็กน้อยจะออก
 ทันทีๆ ที่ว่าหยาบว่าโลนไม่เคยสนใจ ธรรมท่านไม่สนใจ สิ่งใดสกปรกชะล้างทันทีๆ
 เลย ให้พร

ท่านเขียนไว้ๆ นี้ก็เพื่อท่านสอนมนุษย์นั่นเอง ไม่งั้นท่านเขียนไว้ทำไม ท่านเขียน
 ไว้เพื่อสอนพวกเรานั้นแหละ ไปอ่านในตำราสะดุดใจก็ กำลังครองผ้าจะไปบิณฑบาต
 ทางนี้มันออกไปก่อนแล้ว มันไปหาตีหม้อข้าวหม้อแกงเขาแล้ว วันนีประชาชนเขาจะเอา
 อาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเราบ้างน้า ทางนี้ขึ้นรับกันเลย เทอ ยังไม่ได้ไปมันไป

หากินก่อนแล้วหรือ เอ้า ถ้าเก่งไป ท่านว่าฉัน วันนี้เราไม่ไป บังคับไม่ไปเลย เอ้า วันหลังถ้าเก่งเอาอีก มันเก่งขนาดไหนจะเอาขนาดนั้น ถึงขั้นตาย เอา ตาย ท่านว่าฉันหมอบ นั่นเห็นไหมล่ะ ถ้าเอาจริงเอาจริงมันหมอบนะ นี่เอาในตำรามาพูดให้ฟัง อ่านในตำราสะดุดใจ ถ้ามันได้สะดุดใจฝังลึกนะ ไม่ลืม โห ท่านตัดจิตท่านตัดอย่างนี้เอง ท่านตัดท่าน มันเก่งขนาดไหนจะเอาตรงนั้นๆ ถึงตายก็จะไม่พามันไป มันก็หมอบ เลยพาไป อย่างนั้นนะ

หลังจันทัน

วันธรรมดาจะไปตามโรงพยาบาลต่างๆ วันนี้ไปโรงนั้น วันนั้นไปโรงนั้น วันเสาร์อาทิตย์ส่วนมากมักจะไปตามวัด ถ้าวันราชการไปตามโรงพยาบาล เพราะโรงพยาบาลรู้สึกว่ขาดแคลนมาก ขาดแคลนมากจริงๆ แล้วอยู่ที่ซอกแซกซิกแซกอย่างนั้นละ เรามักจะไปทีเช่นนั้น ถ้าอยู่ใกล้ถนนหนทางตัวอำเภอเราก็ไม่ค่อยไป ถ้าอยู่ลึกๆ มักจะไปเสมอ เตี้ยวนี้ไปให้เป็นประจำโรงละสองหมื่นๆ ให้ทุกโรงไปเลย เพราะไปถามเรื่องรายจ่าย เดือนหนึ่งจ่ายประมาณเท่าไร ในโรงพยาบาลนี้จ่ายหมดประมาณเท่าไร เขาก็บอกมีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกัน ในโรงพยาบาลต่างๆ แต่เราก็ประมวลเอามาให้จุดศูนย์กลาง เช่นให้เดือนละสองหมื่นๆ

คือบางโรงสองหมื่นกว่าก็มี สองหมื่นก็มี ส่วนมากหมื่นกว่าโรงพยาบาลอำเภอต่างๆ มีแต่โรงละหมื่นกว่าๆ เว้นแต่โรงพยาบาลใหญ่ถึงจะเป็นอำเภอก็ตาม แต่เป็นโรงพยาบาลใหญ่ เช่นบึงกาฬ หมอตั้ง ๑๐ คน นอกจากนั้นทางฝั่งลาวก็ข้ามมารักษา อันนี้จ่ายมาก แล้วก็ภูเขียว ภูเขียวหมอตั้ง ๑๐ อย่างนั้นละ ถ้าอย่างนั้นจ่ายมาก คือเราไปถามดูรายจ่ายของโรงพยาบาลแต่ละโรงๆ แล้วมาเฉลี่ย เราให้เรียกว่าในฐานะเฉลี่ย เช่นให้โรงละสองหมื่น โรงละสองหมื่นๆ

เขาจ่ายเดือนหนึ่งหมื่นกว่า หรือบางโรงก็สองหมื่นกว่า สองหมื่นกว่าอยู่ในย่านนี้แหละ และบางโรงสามหมื่นก็มี ส่วนโรงใหญ่ๆ อย่างบึงกาฬเราไม่ได้ถาม แต่แน่ใจว่าจ่ายมาก..บึงกาฬ ปรกติ ๙๐ เตียง เราก็ให้เยอะนะ เครื่องมือแพทย์ให้เยอะ บึงกาฬคราวนี้ก็ดูว่าได้ให้เครื่องมือ ตึกสามหลังหลังพมดว่าฉัน ที่แรกขอรถ ขอเครื่องมุงตึกสามหลังหลังพมด แล้วรถก็พัง อ้าว ทำไงละเงินเรามันพังก่อนเหล่านี้แล้วนะ เราไม่มีเงินติดกระเป๋ามันพังกไปแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เราให้รถคันเดียว เทียวหลังไปเลยให้ทั้งสามหลัง ไปเทียวแรกให้รถคันหนึ่ง ไปเทียวหลังให้เครื่องมุงทั้งสามหลัง..บึงกาฬ ก็อย่างนั้นแหละ ให้ทางนั้นให้ทางนี้ไป ส่วนมากเราจะไปที่อึดคัดขัดสน เช่น บุ่งคล้า เลยบึงกาฬไปอีกนี้ก็อึดคัด เราไปเสมอ ดูเหมือนตั้ง ๔๐-๔๒-๔๓ กิโล จากบึงกาฬไปบุงคล้า นี้เราก้ไปถึงไปส่ง บึงกาฬ โพนพิสัย ปากคาด ไปทั้งนั้นแหละ

คนเราถ้าไม่ส่งเสริมกิเลสอย่างออกหน้าออกตาและแบบหน้าด้านแล้ว โลกนี้ก็จะอยู่กันเป็นผาสุกนะ ใ้อปากท้องมีด้วยกันทุกคน แต่ละคนๆ มีคนละปากละท้องๆ เฉลี่ยเผื่อแผ่ท้องเขาปากเขา ท้องเราปากเราใส่กัน แล้วพออยู่พอกินพอเป็นพอไปนะ ถ้าไม่ได้เฉลี่ยเลยมองเห็นแต่พุงตัวเอง ปากตัวเอง พุงนี้ปากนี้เป็นอันตรายต่อพุงต่อปากทั้งหลายที่เขาเป็นธรรม พุงเหล่านั้นพุงบอบข้า ใ้อพุงใหญ่พุงโตพุงกินไม่อิ่มไม่พอนี้เป็นพุงมหากัย ปากมหากัย

ก็ได้ยินทุกวันจะให้เรว่าอย่างไร จะว่าหาเรื่อง ผู้ที่เขามาพูดนี้ก็ไม่ใช่เขาหาเรื่องนะ เขาก็พูดด้วยความสัตย์ความจริง บางรายอาจจะหงุดหงิดเคียดแค้นให้พวกยักษ์ใหญ่ๆ ปากกว้างๆ ท้องใหญ่ๆ ท้องเท่าภูเขานี้ก็ได้อีก เขาถึงระบายออกมา พวกนี้กินไม่อิ่ม เขาว่าอย่างนั้น ปากใหญ่มากกว่ากว้างมาก ท้องใหญ่มาก ครั้นมองดูแล้วก็เหมือนท้องมนุษย์ แต่ท้องลึกลับมันใหญ่กว่าท้องมนุษย์ เพราะความโลภของมัน กินไม่พอ เราเอามาคิดหมดนะเหล่านี้ ถึงเวลาพูดเราก็พูดออกมา ท้องเหล่านี้เป็นภัยต่อประชาชนทั้งหลายมากที่สุด

ผู้ดอยากขาดแคลนอดจะตาย ผู้ใต้ใต้เท่าไรไม่พอ กว้านเข้ามาๆ เราก็กไม่ทราบไปสืบถามให้หน่อยนะ เราไม่ทราบว่ามันกว้านมาหาพ่อหาแม่มันอะไร ให้ไปถามดูพ่อแม่ของเขาพาเขากว้านอย่างนี้หรือ ถึงได้กว้านเอานักหนามนุษย์อะไร เป็นยักษ์เป็นผีเลยมนุษย์มาไป ให้ไปสืบถามให้หน่อย หลวงตาท่านไม่สามารถจะสืบถามได้ให้ว่างั้นมันปากท้องโคตรไหนแซ่ไหนถึงได้ใหญ่โตเอานักหนา กินบ้านกินเมืองกินตับกินปอดประชาชนแหลกละไปหมด คนทั้งหลายเขาก็มีปากมีท้องเหมือนกันทำไมเขาไม่ได้กินแบบนี้ ให้ไปสืบดู มันมาจากโคตรไหนปากพวกนี้ท้องพวกนี้ ให้ไปถามดูให้หน่อยนะ

เราไม่ทราบจะไปถามใคร ตั้งแต่โคตรเราหรือก็ตายแล้ว โคตรพ่อเราก็ตาย โคตรแม่เราก็ตาย แล้วโคตรเขาไม่ทราบว่าจะตายหรือยัง ให้ไปถามดูก็แล้วกัน นี่ละความโลภมากมันเป็นอันตรายต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ใจเป็นธรรมเสียอย่างเดียวปากก็เป็นธรรม ท้องก็เป็นธรรม บิบบังคับไว้ไม่ให้เหนือใจที่เป็นผู้ปกครองรักษาธรรม ให้ผู้นั้นกระจายออกไป ระบายไปทางความประทุติ หน้าทีการงาน การได้การเสียไม่รุนแรง ถ้าปล่อยใ้กิเลสไปกว้านนี้หมดเลย กิเลสนี้กินไม่พอ ไม่มีคำว่าพอกคือกิเลส

ท่านจึงเทียบไว้ว่า นตฺถิ ตณฺหาสมมา นที แม่น้ำใดๆ ท้องฟ้ามหาสมุทรสู่มแม่น้ำตณฺหาไม่ได้ ฟังซิ แม่น้ำเหล่านั้นมีฝั่งมีฝาย แม่น้ำตณฺหาไม่มีเลย ท่วมทันไปหมด นี่ธรรมท่านสอนไว้ นตฺถิ ตณฺหาสมมา นที คือแม่น้ำที่ใหญ่โตรโหรานที่สุดไม่มีขอบมีเขตเลยคือแม่น้ำแห่งตณฺหา ความทะเยอทะยาน เวลาตายแล้วมันก็นั่งห่อกระดูก

อยากจะเผาก็เผา อยากจะฝังก็ฝังเหมือนโลกทั่วๆ ไป แต่ใจมันพาให้เป็น มันโลกเอาเสียจนจะไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่มองดูป่าช้า โลกเขามีป่าช้า ตัวมันเองไม่มองดูป่าช้าที่มีติดอยู่กับตัวบ้างเลย นี่ละคนนี่คนโลกมาก ไม่รู้เนื้อรู้ตัว หน้าด้านที่สุดก็คือพวกนี้

ถ้ามีธรรมแทรกเข้าไปความหน้าด้านจะบางลง หน้าหนาจะค่อยบางลง ธรรมแทรกเข้าไปตรงไหนมองดูหน้าเขาหน้าเราทั่วถึงกันหมด เสมอภาคกัน เห็นใจเขาเห็นใจเรา ถ้าเป็นใจของกิเลสนี้หน้าหนาไปหมดเลย ตาก็ตาบอดหูหนวกมองหาคนไม่เห็นคนอื่นคนใดไม่เห็น มองเห็นแต่ตัวพุงของตัวเอง ความอยากความทะเยอทะยานของตัวเองอย่างเดียวเท่านั้น นี่ละกิเลสมันมองที่จะก้าวเข้ามาหาตัวเอง ไม่ได้มองดูเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย ให้พากันไปคิดนะนักปฏิบัติธรรม

ตะกั๊นเราก็ได้พูดแล้ว พระท่านเป็นอย่างนั้นท่านเขียนไว้ในตำรา ท่านเขียนไว้ทำไมถ้าไม่เขียนไว้สอนพวกเราที่เป็นตัวตะกั๊นตะกลามอย่างนั้นนะ พอครองผ้าจะบิณฑบาตจิตมันแสบออกไป ไปหากวนหม้อข้าวหม้อแกงเขาอยู่ในบ้านนูน วันนี้ไปบิณฑบาตเขาจะเอาอาหารบิณฑบาตประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเราบ้างนา เท่านั้นละนะธรรมขึ้นรับกันเลย เฮ้อ ยังไม่ได้ไปเลยมันไปหากวนทับหม้อทับไหเขาแล้วนี่ ไม่พาไปวันนี้ ไม่ไป ท่านไม่บิณฑบาต

เอา ถ้ามันเป็นอีกไม่กิน ท่านว่าอย่างนั้นเลย ตั้งข้อเป็นข้อต่อกันเลยกับกิเลสตัวไปทุบหม้อข้าวหม้อแกงเขา เจ้าของยังไม่ไปมันไปเที่ยวหาทุบหม้อข้าวหม้อแกงเขาแล้ว ว่าเขาจะได้เอาอาหารอะไรประณีตบรรจงใส่บาตรเราบ้างนาวันนี้ ธรรมะขึ้นรับกันเลย นี่ยังไม่ถึงไหนเจ้าของยังไม่ไปมันไปก่อนแล้ว ถ้าเก่งไป เราไม่ไปวันนี้ วันหลังถ้าเก่งอีกไม่พาไปอีกมันจะเป็นยังไงนะ

ตกลงมันก็หมอบ นี่เห็นไหมถ้ามีผู้คัดค้านด้านทานมันหมอบ ถ้าปล่อยตามมันแล้วไปใหญ่ นะ อย่าปล่อยตามมันเรื่องความอยากความทะเยอทะยาน ไม่ใช่ของดีของดี ถ้าเป็นของดีพระพุทธเจ้าไม่สอนให้ชำระสะสางมัน สิ่งเหล่านี้เป็นภัยต่อมนุษย์ทั้งนั้นแหละ ท่านจึงสอนให้ภัยนี้ห่างไกลจากตน มีธรรมเข้าไปแล้วเป็นสุขใจ ถึงสกลกายจะมีอดอยากขาดแคลนตามโลกอนิจจังก็ตามแต่จิตใจยังดี จิตใจก็เป็นสุข ถ้าให้กิเลสพาไปแล้วไม่มีความสุข จะหามาฉิ้นฟ้าฉิ้นแผ่นดินคนนั้นไม่มีความสุขนะ

เราอย่าเข้าใจว่าเศรษฐกิจมีเงินเป็นล้านๆ หรือกองเท่าภูเขาว่าเป็นความสุข ความอยาก ความทะเยอทะยาน ความดีความดีใหญ่กว่ากองภูเขาอีก นั่นละท่วมหัวมันเผาหัวใจมันอยู่นั้น มันจะเอาความสุขมาจากไหน ดีไม่ดีสูตาสีตาสายอยู่ตามท้องนาที่เขา มีอรรถมีธรรมไม่ได้ พวกนี้เขาไม่ได้ดีได้ดีอะไรเขามีความสุข พวกนั้นหาความสุขไม่ได้ พากันจำเอาทุกคนๆ เอาละวันนี้เทศน์เท่านี้ เรายังมีธุระจะไปอยู่ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz